



A. P. Pernanen.

Tilanhoitaja, stm. aunukselainen Aleksanteri Petterinpoika Pernanen, synt. 31. 8. -96, kaatui 18. 10. -43 partisaanien uhrina.

A. Pernanen oli Aunuksen vapaustaistelijoita. Kun v. 1918 toukokuussa eteläaunukselaiset aloittivat kansannousunsa Aunuksenlinnassa, oli A. Pernanen ensimmäisiä miehiä vapauttamassa kotikaupunkia bolshevikkeista. Kun tämä kansannousu epäonnistui ja vihollinen sai kaupungin takaisin haltuunsa, saatuaan lisävoimia Pietarista, joutui A. Pernanen Äänislinnan vankilaan, josta hän vapautui myöhemmin. Aunuksen retkikunnan astuttua yli rajan A. Pernanen oli ensimmäisiä miehiä, veljensä kera, liittymään vapaaehtoisena vapausarmeijan riveihin.

Ensin A. Pernanen asettui vaimonsa ja pikku lapsensa kanssa asumaan vanhempiensa ja veljensä kanssa Salmiin. Mutta muutaman vuoden kuluttua hän siirtyi Valamoon metsätyönjohtajaksi, piirityönjohtajaksi ja myöhemmin Valamon tilanhoitajaksi; tässä työssä hän oli lähes parikymmentä vuotta, viime talvisotaan saakka.

Tämän sodan aikana Pernanen toimi tilojen hoitajana It.-Karj. sot. hallinnossa. Tässä työssä hän oli silloin, kun partisaanit tunkeutuivat hänen asuntoonsa ja surmasivat hänet.

Tilanhoitaja A. Pernalta jäi suremaan vaimo, 5 lasta, niiden joukossa poika, joka parhaillaan puolustaa isänmaata, isä ja äiti, veli perheineen sekä setä ja täti.

Paljon olet antanut,  
paljon olet uhrannut.  
Ikuisen levon ansainnut  
partisaanien uhrina.

Lepää rauhassa rakas veljeni, Jumalan siunaus olkoon  
Sinulle, Sankari!

## Uskonnonvapaus Neuvostoliitossa.

Noin viikko sitten kiersi sanomalehdissä erään huomattavan länsivaltojen valtiomiehen lausunto, jossa lausuttiin ilo sen johdosta, että uskonnollinen suvaitsevaisuus on päässyt valtaan Neuvostoliitossa. Samanlaisia optimistisiä käsityksiä on samoissa maissa esitetty pitkin syksyä sen jälkeen, kun metropoliitta Sergei nimitettiin "kaikkien venäläisten partiarkaksi". Tämä tapahtuma — niin on selitetty — merkitsi käännettä Neuvostoliiton uskontopolitiikassa: uskonnonvapaus on muka nyttemmin periaatteessa hyväksytty.

Tällaisten käsitysten esittäjät ovat epäilemättä toimineet hyvässä uskossa. Kuinka on todellisuudessa asianlaite?

Sveitsiläinen sanomalehti *Journal de Genève* käsitteli asiaa joitakin aikoja sitten artikkelissa, jonka nimenä oli "Neuvostoliiton perustuslaki ja uskonnonvapaus". Artikkelin kirjoittaja huomautti aluksi, että Venäjän kirkon viimeinen laillisesti valittu patriarkka Tihon menetti vapautensa sen johdosta, että hän pani vastalauseensa valtion sekaantumista vastaan kirkon asioihin, ja kuoli vankeudessa. Metropoliitta Sergei on sensijaan vuodesta 1929 lähtien kehoittanut ortodoksisen kirkon jäseniä olemaan lojaalisia neuvostohallitusta kohtaan. Jos hän itse edelleen uudessa asemassaan noudattaa samaa periaatetta, voiko hän samalla olla kuuliainen kirkkonsa Herralle? Kuinka tämä kuuliaisuus soveltuu yhteen Neuvostoliitossa yhä tänä päivänä voimassa olevan perustuslain kanssa? Tämän perustuslain 124:nnessä artiklassa, toisessa pykälässä sanotaan: "uskonnonharjoituksen ja uskonnonvastaisen propagandan vapaus on tunnustettu kaikille kansalaisille".

Tuntuu epäilyttävältä jo se, että tässä tekstissä on saman vapauden suojelukseen asetettu uskonnonharjoitus ja uskonnonvastainen propaganda. Mitä on uskonnonharjoituksen vapaus? Itse asiassa se ei ole samaa kuin uskonnonvapaus. Edellinen koskee vain henkilöitä, jotka jo kuuluvat kirkkoon, mutta se ei myönnä oikeutta vetää kirkon piiriin siihen kuulumattomia. Uskonnonvapaus on laajempi käsite, se oikeuttaisi Kristuksen sanan mukaan tekemään opetuslapsiksi kaikki kansat. Tämä oikeus on kielletty Neuvostoliiton perustuslaissa. Neuvostoterminologian mukaan uskonnollinen propaganda ei ole sallittu, jotavastoin uskonnonvastainen propaganda nimenomaan on sallittu. Kristityt eivät siis voi tehdä muuta kuin olla hiljaa silloin, kun he ovat uskonnonvastaisen propagandan kohteina; he eivät voi hankkia ketään käännyttä, he eivät voi opettaa edes lapsilleen kristinuskoa. Se olisi uskonnollista propagandaa. — Johdonmukaisena seuraamuksena näistä periaatteista on mm. se, että valtio, jonka määräysvallassa ovat kaikki kirjapainot ja paperi, myöntää niiden käytön uskonnonvastaiseen propagandaan, mutta kieltää käyttämästä niitä katekismusten ja evankeliumitekstien painattamiseen.

Näissä oloissa ei todella voi olla lojaalinen neuvostohallitusta kohtaan ja samalla totella kirkon Herraa. Monet merkit ovat osoittaneet, kenen puolelle kaikkien venäläisten patriarkka on asetunut.

Lauri Pohjanpää.